



Repertoriumnummer

2019 /

Datum van uitspraak

18 maart 2019

Rolnummer

2018/AR/672

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR



Niet aan te bieden aan de
ontvanger

Eindarrest

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

kamer B4
burgerlijke zaken

Aangeboden op

Niet te registreren

V D S, RRN [Nummer] wonende te 2320 HOOGSTRATEN, [Straat, nummer], appellant,

vertegenwoordigd door Mr.[Naam], advocaat te [Adres]

tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Turnhout van 20 maart 2018, aldaar gekend onder rolnummer 17/1227/A

tegen

N N L MAATSCHAPPIJ, vennootschap naar Nederlands recht, met zetel te [Stad] – NEDERLAND, [Straat], woonstkeuze doende op het kantoor van gerechtsdeurwaarder [Naam] te [Stad] NEDERLAND, [Straat]
geïntimeerde,

vertegenwoordigd door Mr. [Naam] loco Mr. [Naam], advocaat te 1180 UKKEL, [Straat, nummer]

Het hof verwijst naar de processtukken, waaronder de bestreden beschikking van de beslagrechter in de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Turnhout van 20.3.2018, volgens verklaring van partijen niet betekend, het verzoekschrift, ter griffie van dit hof neergelegd op 5.4.2018 waarbij hoger beroep werd ingesteld en de conclusies voor partijen.

Het hof verwijst naar de artikelen 780, 744 en 748 bis Ger.W. en slaat acht op de vorderingen en excepties zoals ze in het beschikkend gedeelte van de (laatste) syntheseconclusies voor partijen werden geformuleerd en gehandhaafd.

De zaak werd op de zitting van 4.3.2019 op tegenspraak behandeld en in beraad genomen.

1.

Bij akte verleden op 2.2.2009 voor notaris [R.W] te [Stad] (Nederland) stond geïntimeerde aan appellant en zijn toenmalige partner P. H., een lening toe ten bedrage van 180.000,- EUR voor de aankoop van een onroerend goed (appartement) te Gorinchem (Nederland).

Deze lening werd gewaarborgd door een hypotheek op ditzelfde onroerend goed. Volgens deze akte stelde de Stichting Waarborgfonds Eigen Woningen te 's Gravenhage (Nederland) handelend onder de naam "Nationale Hypotheek Garantie" zich borg voor de terugbetaling van de lening.

Het onroerend goed in kwestie werd gedwongen verkocht wegens wanbetaling, doch de opbrengst volstond niet voor de aflossing van het krediet.

Geïntimeerde deed als zodanig een beroep op de borgstelling, verleend door de Stichting Waarborgfonds Eigen Woningen. Bij brief van 9.4.2014 deelde de Stichting mee dat, in tegenstelling tot wat het geval was voor mevrouw V.H., voor appellant niet voldaan was aan de voorwaarden voor een tussenkomst van haar kant, omdat geen opgave van geregistreerde kredieten van de Stichting Bureau Krediet Registratie was voorgelegd, doch enkel van de Nationale Bank van België.

2.

Bij exploot van plaatsvervangend gerechtsdeurwaarder [E.H] te Geel van 3.11.2016 liet geïntimeerde aan appellant een als "betekening/kennisgeving" betiteld exploot betekenen, waarbij het op 10.10.2016 door gerechtsdeurwaarder [J.S] te [Stad] (Nederland) betekende exploot hem met verwijzing naar art. 7 Verordening (EG) nr. 1393/2007 van 13.11.2007 opnieuw betekend werd.

In dat aangehecht exploot verklaarde gerechtsdeurwaarder [J.S] te betekenen: *"de grosse van de notariële akte van geldlening met hypotheekstelling d.d. maandag 02 februari 2009, verleden door mw. mr [F.W], (destijds) notaris te Leerdam"*.

Aan dit exploot werd de uitgifte gehecht van de akte van 2.2.2009, verleden voor notaris mr. R.J.H. van de Wiel en met achteraan de stempel van notaris[naam], voor tweede uitgifte afgeleverd op 5.8.2016. Voornoemd exploot van gerechtsdeurwaarder [J.S] te [Stad] (Nederland) hield tevens een bevel in tot betaling aan appellant van 59.023,15 EUR.

Appellant schreef via zijn advocaat het kantoor van gerechtsdeurwaarder [J.S] aan met het standpunt dat de schuld volledig was aangezuiverd door tussenkomst van de Nationale Hypotheek Garantie. De gerechtsdeurwaarder antwoordde hierop dat er slechts sprake was van een kwijtschelding aan mevrouw Van den Hoek.

3.

Bij dagvaarding van 7.8.2017, vorderde appellant dat gezegd zou worden voor recht dat de op

3.11.2016 door plaatsvervangend gerechtsdeurwaarder [E.H] gedane betekening/kennisgeving van het exploit van betekening van 10.10.2016 door gerechtsdeurwaarder [J.S], waarbij de akte werd betekend, verleden voor notaris Wolthuis te Leerdam op 2.2.2009, en waarbij bevel werd gedaan tot betaling van 59.023,15 EUR, nietig is en geen enkel verder rechtsgevolg kan hebben.

4.

Geïntimeerde wierp voor de eerste rechter een exceptie van internationale bevoegdheid op.

In ondergeschikte orde vorderde geïntimeerde de afwijzing van de vordering als ongegrond.

5.

Bij de bestreden beschikking verwierp de eerste rechter de exceptie van gebrek aan internationale bevoegdheid en werd de vordering van appellant ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

Appellant werd veroordeeld tot de gerechtskosten, waarbij de eerste rechter aan geïntimeerde die aanspraak maakte op een rechtsplegingsvergoeding aan het maximumbedrag, een basisrechtsplegingsvergoeding van 1.440,- EUR toekende.

6.

Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van dit hof op 5.4.2018, stelde appellant hoger beroep in tegen dit vonnis.

Appellant vordert de hervorming van de bestreden beschikking door toewijzing van zijn vordering. Verder vraagt hij de afwijzing van het door geïntimeerde ingestelde incidenteel hoger beroep als ongegrond, evenals de veroordeling van geïntimeerde tot de kosten, waaronder een rechtsplegingsvergoeding hoger beroep van 1.440,- EUR.

7.

Geïntimeerde concludeert tot de afwijzing van hoofdberoep als ongegrond en zij stelt incidenteel hoger beroep in ter handhaving van de door haar voor de eerste rechter opgeworpen exceptie van internationale bevoegdheid en met het oog op de toekenning van het door haar gevorderde maximumbedrag van de rechtsplegingsvergoeding (12.000,- EUR).

8.

De bestreden beschikking werd niet betekend en het verzoekschrift waarmee het hoger beroep werd ingesteld is regelmatig naar de vorm. Bovendien spreekt het belang van appellant bij zijn hoger beroep voor zich; dit volgt immers uit de afwijzing van zijn eis door de eerste rechter. Bijgevolg is het hoofdberoep toelaatbaar.

Het incidenteel hoger beroep werd eveneens op regelmatige wijze ingesteld: ook dit hoger beroep is toelaatbaar.

9.

De vordering van appellant strekt er zoals hoger uiteengezet toe dat gezegd zou worden voor recht dat de op 3.11.2016 door plaatsvervangend gerechtsdeurwaarder [E.H] gedane betekening/ kennisgeving van het exploit van betekening van 10.10.2016 door gerechtsdeurwaarder [J.S], waarbij de akte werd betekend, verleden voor notaris [F.W] te Leerdam op 2.2.2009, en waarbij bevel werd gedaan tot betaling van 59.023,15 EUR, nietig is en geen enkel verder rechtsgevolg kan hebben.

Het hof wijst erop dat het bestreden exploit van 3.11.2016 niets meer inhield dan de betekening/kennisgeving overeenkomstig art. 7.2 van Verordening nr. 1393/2007 van 13.11.2007 door de ontvangende instantie (plvv. gerechtsdeurwaarder [E.H] – zie art. 2.2 Verordening nr. 1393/2007) aan appellant zelf. Anders dan wat appellant meent, was dit exploit op zich niet het betalingsbevel. Het betalingsbevel was het exploit van 10.10.2016. Het exploit waarvan appellant in deze procedure de nietigverklaring vordert is echter het exploit van 3.11.2016. Niettemin staat vast dat het exploit van 3.11.2016 kadert in een poging tot tenuitvoerlegging van voornoemde notariële akte in België.

10.

Geïntimeerde betwist de internationale bevoegdheid van de Belgische rechtbanken om kennis te nemen van de vordering tot nietigverklaring van het exploit van 3.11.2016.

De betekening van het exploit van 3.11.2016 was een handeling ter voorbereiding van de tenuitvoerlegging in België van een Nederlandse authentieke akte die verleden werd op 2.2.2009.

De vraag of de Belgische rechtbanken internationaal bevoegd zijn om kennis te nemen van vorderingen m.b.t. de tenuitvoerlegging in België van de betrokken notariële akte wordt niet geregeld door Verordening nr. 1215/2012 van 12.12.2012. Die Verordening is immers volgens

art. 66.1 niet van toepassing op de tenuitvoerlegging van authentieke akten die zijn verleden voor 10.1.2015.

Voor de tenuitvoerlegging in België van een notariële akte verleden voor 10.1.2015 in een andere lidstaat, dient dus teruggegrepen te worden naar Verordening nr. 44/2001 van 22.12.2000, die voorrang heeft op eventuele afwijkende bepalingen van het Verdrag van 28.3.1925.

Overeenkomstig art. 22.5 van die Verordening nr. 44/2001 zijn de gerechten van de lidstaten van de plaats van tenuitvoerlegging exclusief bevoegd om van executiegeschillen kennis te nemen. Die bepaling refereert niet enkel aan de tenuitvoerlegging van vonnissen gewezen in andere lidstaten, maar ook van authentieke akten verleden in andere lidstaten (art. 22.5 juncto art. 57 e.v).

De eerste rechter heeft zijn – weze het beperkte - internationale bevoegdheid dus terecht aangenomen. Het overeenkomstige onderdeel van het incidenteel hoger beroep is ongegrond.

11.

Het hof heeft geen weet van enige procedure tot uitvoerbaarverklaring van de betrokken notariële akte overeenkomstig hetgeen uitdrukkelijk in art. 57 van Verordening nr. 44/2001 bepaald werd, en het hof is - in tegenstelling tot wat appellant lijkt te menen - niet gevat met zulk een vordering tot uitvoerbaarverklaring van de notariële akte, zodat het er zich niet over heeft uit te spreken. Niettemin wordt appellant erop gewezen dat de tenuitvoerlegging uiteindelijk enkel zou kunnen worden geweigerd in geval van kennelijke strijdigheid met de openbare orde van de aangezochte lidstaat.

Het hof kan zich in het kader van de huidige procedure enkel buigen over de door appellant aanhangig gemaakte vordering tot nietigverklaring van het exploit van 3.11.2016, waarin enkel overeenkomstig art. 7.2 Verordening nr. 1393/2007 betekening/ kennisgeving werd gedaan van het eerder op 10.10.2016 betekende exploit.

Er wordt geen enkel doeltreffend argument aangehaald waar de nietigheid van het bestreden exploit van 3.11.2016 uit zou kunnen worden afgeleid. Het exploit van 10.10.2016 werd hem op juridisch correcte en met de Europese regelgeving overeenstemmende wijze betekend en ter kennis gebracht, en het gegeven dat in het exploit van 10.10.2016 melding werd gemaakt

van de notaris die de grosse had afgeleverd i.p.v. diens voorganger die de akte had verleden doet daaraan hoegenaamd geen afbreuk.

Het argument van appellant dat de schuld zou zijn kwijtgescholden is volkomen irrelevant bij de beoordeling van de rechtsgeldigheid van het thans door appellant bestreden exploit, zodat het hof er niet verder op ingaat.

Er kan slechts vastgesteld worden dat het hoofdberoep ongegrond is.

12.

Bij incidenteel hoger beroep vordert geïntimeerde de toekenning van een maximale rechtsplegingsvergoeding voor de procedure in eerste aanleg.

De eerste rechter heeft volkomen terecht en om redenen waarbij dit hof zich aansluit een rechtsplegingsvergoeding toegekend aan het basisbedrag overeenkomstig de artikelen 3 en 8 KB 26.10.2007.

Ook voor wat de procedure in hoger beroep betreft is er geen enkele reden om van het basisbedrag af te wijken, waarbij ook die kost overeenkomstig art. 1017 Ger.W. ten laste van appellant wordt gelegd.

Beslissing

HET HOF beslist op tegenspraak.

Het hoofdberoep wordt toelaatbaar doch ongegrond verklaard.

Het incidenteel hoger beroep wordt toelaatbaar doch ongegrond verklaard.

Dhr. V.D.S wordt veroordeeld tot de kosten van de beroepsprocedure, aan de zijde van de NV naar Nederlands recht Nationale Nederlanden vereffend op een rechtsplegingsvergoeding hoger beroep ten bedrage van 1.440,- EUR.

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de wet van 15.6.1935.

Dit arrest werd uitgesproken in de openbare zitting van 18 maart 2019 door

Raadsheer, dd. Voorzitter

Raadsheer

Raadsheer